

Thing at stemme imod Lovforslagets Overgang til 3die Behandling, hvorved altsaa denne Sag forsaavidt vilde være endt fra Thingets Side. Naaget nu dette forholder sig saaledes, naaget den ærede Ordfører har udtalt, at han vil tilraade at følge denne Indstilling, og naaget andre ærede Medlemmer have udtalt det Samme, er der ikke bestomindre af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgkreds (P. E. Olsen) og idag af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brix) udtalt et Naab om, at denne Sag endnu i denne Session kunde gaa igjennem, at der endnu i denne Session kunde fremkomme et Samarbejde imellem den høitærede Minister og dette Things Flertal og altsaa ogsaa Udvalgets Flertal. Da det førstnævnte ærede Medlem i gaar fremsatte dette, forekom det mig, det var en saa vilb Lænke, at jeg ingenlunde kunde antage, den kunde fremsættes, uden at Noget var givet; jeg troede, at der laa en Bevidsthed bagved om, at man, naar man havde forsøgt det i dette Thing, vilde, naar Sagen kom ind i det andet Thing, være villig til gjennem det at indkomme dette Things Flertal. Det var den besynderlige Lænke, jeg troede, der laa bag ved det ærede Medlems Udtalelser; men det ses nu, at dette ikke er Tilfældet. Det er den ganske sædvanlige Overgang fra Folkething til Landsting, hvorpaa det ærede Medlem har tænkt, og dermed maa altsaa Alt, hvad der er knyttet dertil, baade Naab og Mishaab, være bortfaldet. Det synes mig ikke, at det fornuftigvis kan forudsættes, at der, naar den ærede Ministers Forslag bliver forkastet i dette Thing, naar det private Lovforslag, som Udvalgets Flertal indstiller til Vedtagelse, bliver vedtaget, og dette Sidste gaar ind i Landstinget, skulde fra den ærede Ministers Side kunne tænkes paa nogen Smøbekommen imod dette Forslag, saaledes at vi, efter at det var behandlet i Landstinget, og det var kommet tilbage her, skulde kunne faae et frugtbart Sammenarbejde ud deraf. Jeg vil derfor gjentage Opfordringen til de to ærede Medlemmer, som have udtalt dette Naab, om, at de ville udtale, hvortil de, naaget Stillingen er saaledes som nævnt, knytte dette Naab, og hvori de se Veien til at faae dette Naab opfyldt, thi derpaa maa det virkelig bero, om man kan faae mindste Tillid til deres Naabs Virkeliggjørelse og knytte sit Naab til deres. Naar Ministerens Lovforslag — som jeg haaber — bliver forkastet i dette Thing, og det andet Lovforslag bliver vedtaget som dette Things Flertals Mening i denne Sag, hvortil knytter da navnlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brix) sit Naab om, at der endnu i denne Samling skal komme et Lovforslag ud af denne Besskaffenhed? Dette kræver virkelig et bestemt Svar. Den høitærede Minister har afholdt sig fra at give ethvert som helst nok saa lille Naab; derom er der ikke Tale; og jeg tror

ogfaa, at ethvert Naab i denne Sag maa opgives. — Jeg skal dernæst knytte nogle enkelte Bemærkninger til, hvad der er blevet fremsat. Jeg kan ganske tiltræde, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) udtalte om det særegne Kjærlighedsforhold, som skulde være tilstede imellem Præst og Menighed i Anledning af Tiendens Tilæggelse til Præsten. — Jeg skal derhos, hvad jeg glemte i gaar, udtale en Anstuelse, der er bestemt afvigende fra, hvad det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjørring) i gaar udtalte, idet han mente, at det nødvendigvis maatte være Præsterne tilladt at modtage Gaver. Jeg nærer lige den modsatte Anstuelse. Det maa ligesaa lidt være tilladt Præsterne i deres Embeds egenkab som Præster at tage imod Gaver, som det er tilladt hvilken som helst anden Embedsmænd. Hvorfor er det forbudt alle andre Embedsmænd at tage imod Gaver? Det er, fordi de ikke gjenem Gaver skulle lade sig bestikke til at bryde Retten, til at gjøre Uret, hvor de skulle gjøre Ret, til at føie sig efter de Rige, som kunne give de store Gaver, men gjøre Uret imod de Fattige. Jeg spørger imidlertid, om ikke ganske den samme Mulighed er tilstede for Præsten? Kan en Præst ikke ligesaa let ved en Gave lade sig forføre til at gjøre Uret, idet han føier sig efter de Rige og handler imod de Fattiges Interesser? Mon Præsterne have en saadan Garanti i deres præstelige Egenkab, at det, der er forbudt alle andre Embedsmænd, ikke behøver at være forbudt dem? Har Præstestanden nu og i Fortiden viist sig at være saa grundmuret i Ret og Retfærdighed, saa grundmuret i et ømt Samvittighedsbaand, at det albrig var dem muligt at handle imod de Fattiges Interesser? Er det Tilfældet? Jeg siger: Distorien svarer et tordnende Nei! Den melder, at dersom nogen særlig Stand har været tilbøielig til Bestikkelse, har det været Præstestanden. Dermed skal der ikke være udfastet nogen Bestyldning imod de nuværende Præster, og jeg har heller ikke udfastet den Bestyldning, som det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgkreds (P. E. Olsen) nævnte i gaar, men hvad jeg maa hævde, er, at Præsterne i deres Egenkab af Præster maa stilles under de samme Betingelser som alle andre Mennesker, der blive Embedsmænd. De ere ikke i deres præstelige Tilbærelse og ved deres Uddannelse garanterede imod de samme Misligheder, for hvilke vi Andte ere udsatte, men de ere under tiden i særlig Grad udsatte for Paavirkninger, som Andte ikke ere udsatte for.

Man kan paa ingen Maade gaa ud fra, at man i den Henseende tør og bør stille Præsterne paa anden Maade som Embedsmænd end alle andre, men det synes, som om ærede Medlemmer gaa ud fra, at man, idet man forbyder Præsterne at modtage Gaver som Embedsmænd, forbyder dem at modtage hvilken som helst Gave fra Hvem-